

DECIZIA nr. 3.090_2016/2017
privind soluționarea contestației formulate de
P.F. .X.
înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. .x./27.10.2016

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov prin Serviciul soluționare contestații a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Mureș prin adresa nr. .X./24.10.2016, înregistrată la D.G.R.F.P. Brașov sub nr. .x./27.10.2016, cu privire la contestația formulată de .X., CNP ... cu domiciliul în comuna X, nr. x, cod poștal x, jud Mureș, prin Cabinet de avocat .Y., în baza împuternicirii nr. .x./2016.

Obiectul contestației, înregistrată la A.J.F.P. Mureș sub nr. .x./06.10.2016, îl constituie decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. .x./16.08.2016, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. .x./16.08.2016, comunicate contribuabilului prin poștă cu confirmare de primire în data de 24.08.2016, prin care s-au stabilit obligații fiscale în sumă totală de **.x1. lei** reprezentând:

- .x2. lei impozit pe venit;
- .x3. lei contribuția de asigurări sociale de sănătate.

Constatând că în speță, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268 alin. (1), art. 269, art. 270 alin. (1) și art. 272 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov este legal investită să soluționeze contestația formulată de domnul .X.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezultă următoarele:

I. Prin contestația formulată domnul .X. solicită anularea deciziei de impunere nr. .x./16.08.2016 ca nelegală și neîntemeiată, susținând următoarele:

- în calitate de persoană fizică a încheiat contractul de antrepriză nr. .x./05.08.2014, obiectul contractului fiind executarea unei fundații precum și unei case de vacanță în schimbul sumei de .x4. lei, compusă din suma de .x5. lei reprezentând avans achitat la data încheierii contractului pentru efectuarea lucrării în integralitatea sa, iar diferența de .x6. lei reprezintă manopera pentru executarea lucrării și trebuia achitată în 2 tranșe, și anume, .x7. lei la data de 11.08.2014 și .x8. lei la data de 18.08.2014, lucru care nu s-a întâmplat.

Prin raportul de inspecție fiscală, organele de inspecție au reținut că petentul avea obligația declarării venitului net obținut din această activitate, în vederea impozitării.

Contestatarul afirmă că nu a declarat suma de .x4. lei, deoarece nu a încasat în totalitate valoarea contractului.

Cu privire la afirmația organelor fiscale că în contractul de antrepriză nu este menționat că suma de .x4. lei include și valoarea materialelor, arată că potrivit art. III.1. și 2, *antreprenorul .X. se obligă să execute fundație și casă de vacanță pe amplasamentul din comuna .x. nr. .x., jud. Mureș, aflat în proprietatea beneficiarei .Z.*, obligația beneficiarei fiind de a pune la dispoziția antreprenorului proiectul tehnic de execuție, iar prețul lucrării în integralitatea sa este de .x4. lei.

Astfel, reținerea organului fiscal este nejustificată, atâta timp cât din definirea lucrării în integralitatea sa rezultă că e vorba despre o casă de vacanță la cheie fără alte costuri, în

cuprinsul contractului nefiind precizări privind achiziția separată a materialelor de construcție.

În susținerea acestui aspect invocă art. 1857 alin. (1) din Codul Civil, potrivit căruia „*Dacă din lege sau din contract nu rezultă altfel, antreprenorul este obligat să execute lucrarea cu materialele sale.*”

Totodată în acest sens a declarat și beneficiarul: „*Suma de .x4. lei reprezentând contravaloarea integrală a contractului... și a executat lucrarea în 70%*”

Cu privire la impozitarea sumei de .x6. lei, reprezentând valoarea manoperei neîncasate, contestatarul susține că organul fiscal nu a făcut probe că această sumă s-ar fi plătit, încalcând astfel art. 73 alin. (2) din Codul de procedură fiscală.

În plus, acesta a invocat ca temei legal art. 48 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură fiscală, care se referă la venitul net ca diferență din venitul brut și cheltuiala aferentă realizării venitului, iar atâta timp cât s-a reținut din declarația beneficiarei că obiectul contractului de antrepriză s-a îndeplinit în proporție de 70%, trebuia reținută și cheltuiala justificată aferentă realizării venitului, respectiv cei .x5. lei (pentru a putea executa lucrarea) urmând ca plata diferenței de .x6. lei ce reprezintă manoperă să fie efectuată în cele două tranșe menționate în contract.

II. În baza Raportului de inspecție fiscală nr. .x./16.08.2016, Administrația Județeană a Finanțelor Publice Mureș a emis Decizia de impunere privind impozitul pe venit și contribuțiile sociale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecțiilor fiscale la persoane fizice nr. .x./16.08.2016 emisă pentru domnul .X., prin care s-au stabilit următoarele obligații de plată:

- .x2. lei impozit pe venit;
- .x3. lei contribuția de asigurări sociale de sănătate.

III. Față de constatările organelor fiscale, susținerile contribuabilului, reglementările legale în vigoare pentru perioada analizată și documentele existente în dosarul cauzei se rețin următoarele:

3.1. Referitor la aspectele de procedură

Cauza supusă soluționării este dacă sunt întemeiate motivațiile contestatarului cu privire la neadministrarea mijloacelor de probă.

În fapt, organele fiscale din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Mureș au efectuat o inspecție fiscală la P.F. .X., din punct de vedere al impozitului pe venit și CASS pentru perioada 01.01.2014 - 31.12.2014, întocmind raportul de inspecție fiscală nr. .x./16.08.2016 și decizia de impunere nr. .x./16.08.2016.

Prin contestația formulată, contribuabilul susține că decizia de impunere nu îndeplinește condițiile procedurale, respectiv cerințele menționate la art. 73 alin. (2) din Codul de procedură fiscală cu privire la prezentarea mijloacelor de probă.

În drept, potrivit art. 46 și art. 49 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„*Art. 46 - (2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:*

- a) denumirea organului fiscal emitent;*
- b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;*
- c) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor;*
- d) obiectul actului administrativ fiscal;*

- e) motivele de fapt;
- f) temeiul de drept;
- g) numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;
- h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent;
- i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;
- j) mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului.”

„Art. 49 - (1) **Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:**

- a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;
- b) **nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 46 alin. (6), precum și organul fiscal emitent;**
- c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost înlăturate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.”

Din textele legale antecitate rezultă că elementele precizate la art. 46 alin. (2) din Codul de procedură fiscală formează conținutul actului administrativ fiscal, fără ca textul de lege să conțină vreo mențiune cu privire la obligativitatea sau conținutul propriu-zis al fiecărui element în parte.

Așa cum este dezvoltată în doctrina juridică teoria nulității actelor juridice „vom folosi noțiunea de **nulitate absolută pentru a evoca nulitatea care intervine atunci când este încălcată o condiție de legalitate de mare importanță**, ce se stabilește în concret în funcție de dispozițiile normelor juridice care conturează regimul juridic al actului administrativ în discuție, iar noțiunea de anulabilitate pentru a desemna nulitatea care intervine pentru nerespectarea unei condiții de legalitate de mai mică importanță” (Antonie Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, vol. II, Editura All Beck, București, 2002, p. 75).

Astfel, legiuitorul a înțeles să precizeze în mod expres acele elemente din conținutul actelor administrative fiscale a căror lipsă este sancționată cu nulitatea absolută a actelor, ele fiind enumerate la art. 49 din Codul de procedură fiscală. Prin urmare, numai pentru lipsa numelui, prenumelui și calității persoanei împuternicite a organului fiscal, numelui și prenumelui ori denumirii contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, actul administrativ fiscal este lovit de nulitate absolută, vătămarea contribuabilului fiind prezumată, iar constatarea nulității putând fi efectuată chiar și din oficiu, fără a fi necesară cererea contribuabilului.

Cât privește lipsa ori înscrierea eronată a celorlalte elemente din conținutul actului administrativ fiscal, precum și nerespectarea unor reguli privind condițiile procedurale legate de emiteria actului nu este sancționată cu nulitatea absolută, ci pot determina anulabilitatea actului, așa cum s-a arătat și în literatura de specialitate (D. Dascălu, C. Alexandru, *Explicațiile teoretice și practice ale Codului de procedură fiscală*, Editura Rosetti, București, 2005, p. 129-130).

Astfel, pentru a fi lovite de nulitate (relativă), având în vedere prevederile art. 175 alin. (1) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 3 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, actul administrativ fiscal „este lovit de nulitate dacă prin nerespectarea cerinței legale s-a adus părții o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin desființarea acestuia”.

Susținerea contestatarului privind vătămarea sa prin neadministrarea mijloacelor de probă în emiterea deciziei de impunere este neîntemeiată, având în vedere considerentele reținute la pct. 3.2 din prezenta decizie.

Față de cele anterior prezentate rezultă că decizia de impunere nr. .x./16.08.2016 cuprinde toate elementele prevăzute de legislația în vigoare, inclusiv cele prevăzute la art. 49 din Codul de procedură fiscală, susținerile domnului .X. fiind nejustificate și vădind o interpretare formalistă a dispozițiilor legale aplicabile, în condițiile în care și-a motivat contestația formulată, drept pentru care contestația urmează a fi respinsă ca neîntemeiată cu privire la acest aspect.

3.2. Referitor la impozitul pe venit în sumă de .x2. lei și la CASS în sumă de .x3. lei

Cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov prin Serviciul soluționare contestații 2 se poate investi cu analiza pe fond a contestației pentru debitele contestate, în condițiile în care pentru aspectele constatate în urma inspecției fiscale și care fac obiectul contestației a fost sesizat Parchetul de pe lângă Tribunalul Mureș.

În fapt, domnul .X. a desfășurat în anul 2014 activități economice în scopul realizării de venituri, constând în executarea unor lucrări de construcții fără îndeplinirea condițiilor legale de înregistrare și autorizare a funcționării și fără ca aceste venituri să fie declarate în vederea impozitării.

În consecință, organele de control din cadrul A.J.F.P. Mureș au considerat ca bază impozabilă valoarea totală a contractului de antrepriză, autentificat la notar sub nr. .x./05.08.2014 în sumă de .x4. lei și au stabilit un impozit pe venit în sumă de .x2. lei și o contribuție de asigurări sociale de sănătate în sumă de .x3. lei.

Totodată, au adresat Parchetului de pe lângă Tribunalul Mureș sesizarea penală nr. .x./16.08.2016 în privința începerii cercetării în vederea constatării elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru un prejudiciu – debite fără accesorii în sumă totală de .x2. lei reprezentând impozit pe venit.

În drept, conform art. 277 „Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă” alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

„Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cărei constatare ar avea o înrăurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți”.

Din sesizarea penală nr. .x./16.08.2016 rezultă că organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Mureș au considerat că domnul .X. prin ascunderea sursei impozabile, a cauzat bugetului de stat un prejudiciu în sumă de .x2. lei,

motiv pentru care au solicitat efectuarea cercetărilor în vederea constatării **existenței ori inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005** pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare:

*„Art. 9. - (1) **Constituie infracțiuni de evaziune fiscală și se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 8 ani și interzicerea unor drepturi următoarele fapte săvârșite în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale:***

a) ascunderea bunului ori a sursei impozabile sau taxabile; [...]”.

Potrivit prevederilor legale antecitate, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei, atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă, sau în cazul în care soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. .x./16.08.2016, în baza căruia s-a emis Decizia de impunere nr. .x./16.08.2016, contestată, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Această interdependență constă în faptul că, în urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au stabilit că, **în speță se pune problema ascunderii sursei impozabile** și care au condus la crearea de avantaje fiscale constând în nedeclararea venitului realizat în urma contractului de antrepriză.

De asemenea, potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Ca urmare, în condițiile în care speța privește determinarea bazei impozabile a impozitului pe venit, organele administrative de soluționare a contestației nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale, prioritatea de soluționare având-o organele penale care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor, potrivit principiului de drept „penalul ține în loc civilul”.

Se reține că între contribuția de asigurări sociale de sănătate ce nu face obiectul sesizării penale și impozitul pe venit ce face obiectul sesizării penale înaintate Parchetului de pe lângă Tribunalul Mureș, contestată, **există o relație de cauzalitate**, în sensul că CASS stabilită prin decizia de impunere nr. .x./16.08.2016 este calculată pentru aceeași bază impozabilă stabilită suplimentar de inspecția fiscală prin aceeași decizie de impunere, **o eventuală desființarea a bazei de impunere având consecințe asupra contribuției de asigurări sociale de sănătate aferente**.

Se reține că potrivit doctrinei, acțiunea penală are întâietate față de acțiunea civilă deoarece, pe de o parte, cauza materială unică a celor 2 acțiuni este săvârșirea infracțiunii sau existența indicilor săvârșirii unei infracțiuni, iar pe de altă parte, soluționarea acțiunii civile este condiționată de soluționarea acțiunii penale în privința existenței faptei.

Totodată, precizăm că și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 449/26.10.2004 s-a pronunțat în sensul că *„întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoielnic justificată și consacrată ca atare și de prevederile art.19 alin.2 din Codul de Procedură penală, scopul suspendării constituindu-l tocmai verificarea existenței sau nu a infracțiunii cu privire la care*

instanța are unele indicii”, menționând în cuprinsul aceleiași Decizii faptul că pentru identitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ.

Se reține că prin Decizia nr. 72/1996 Curtea Constituțională a României a reținut că nu trebuie ignorate nici prevederile art. 22 alin. (1) din Codul de procedură penală [devenit art. 28 alin. (1) din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură civilă] potrivit căroră „hotărârea definitivă a instanței penale *are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile, cu privire la existența faptelor, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia*”.

Totodată, se reține că prin Decizia nr. 95/2011, Curtea Constituțională apreciază că „În ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri **este condiționată de înrâurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă**. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”.

Rezultă că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama că Administrația Județeană a Finanțelor Publice Mureș a înaintat sesizarea penală nr. **.x./16.08.2016** având la baza constatările din raportul de inspecție fiscală nr. .x./16.08.2016, constatări ce au stat la baza emiterii deciziei de impunere nr. .x./16.08.2016 contestată, astfel că decizia privind suspendarea soluționării cauzei se impune pentru a preîntâmpina soluții contradictorii cu privire la aceeași situație și aceeași persoană. A proceda astfel și a soluționa pe fond cauza ar însemna ignorarea cercetărilor întreprinse de organele de urmărire penală efectuate în dosarul penal deschis în urma sesizării penale în ceea ce privește **ascunderea sursei impozabile** pentru care contestatarul nu și-a declarat veniturile realizate în anul 2014 în vederea stabilirii impozitului pe venit și a contribuției de asigurări sociale de sănătate, aspecte ce fac și obiectul contestației, **fapt ce ar fi putea conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, care ar determina afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu consecințele ce ar putea decurge dintr-o atare situație**.

Potrivit Codului de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Având în vedere cele de mai sus, pâna la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov nu se poate investi cu analiza pe fond a contestației, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 277 alin. (3) și (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală conform căroră:

„Art. 277 - (3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.

(4) Hotărârea definitivă a instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă organelor de soluționare competente, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.”

De asemenea, pct. 10.2 - 10.4 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin O.P.A.N.A.F. nr. 3.741/2015, statuează că:

„10.2. Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 276 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea, la cererea contestatarului sau a organului fiscal. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluția dată de organele de cercetare și urmărire penală trebuie însoțită de rezoluția motivată, atunci când suspendarea a fost pronunțată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de soluționare aparține împuternicitului contestatarului, altul decât cel care a formulat contestația, acesta trebuie să facă dovada calității de împuternicit, conform legii.

10.3. În situația în care solicitarea de reluare a procedurii aparține contestatarului, organele de soluționare vor cere organului fiscal abilitat, printr-o adresă, comunicarea faptului că motivul de încetare a suspendării soluționării contestației a rămas definitiv.

10.4. La reluarea procedurii administrative, organul de soluționare competent poate solicita organului fiscal care a sesizat organele de urmărire și cercetare penală punctul de vedere privind soluționarea contestației în raport cu soluția organelor penale/hotărârea instanței de judecată. [...]”

Față de cele anterior precizate se va suspenda soluționarea contestației formulată de P.F. .X. pentru impozitul pe venit în sumă de .x2. lei și CASS în sumă de .x3. lei aferentă veniturilor realizate în urma contractului de antrepriză, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile legale antecitate.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul art. 46 alin. (2), art. 49 alin. (1) lit. b), art. 277 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (3) Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, coroborate cu prevederile pct. 10.2 – 10.4 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală aprobate prin O.P.A.N.A.F. nr. 3.741/2015, art. 9 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările ulterioare

DECIDE

1. Respinge, în parte, ca neîntemeiată contestația formulată de domnul .X. cu privire la aspectele de procedură.

2. Suspendă, în parte, soluționarea contestației pentru suma totală de .x1. lei, reprezentând: impozit pe venit în sumă de .x2. lei și contribuția de asigurări sociale de sănătate în sumă de .x3. lei, stabilite prin Decizia de impunere nr. .x./16.08.2016, emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul D.G.R.F.P. Brașov – A.J.F.P. Mureș, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea cu caracter definitiv a motivului care a determinat suspendarea, în condițiile legii, conform celor reținute în prezenta decizie.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată în termen de 6 luni de la comunicare la Tribunalul Mureș.